

gaa med til, fordi Forholdene ikke laa saa fuldkommen ensartet i samtlige Landkommuner, navnlig ikke i dem med daarlig Jord, at man kunde give saa store Afdrag, idet dette Afdrag i adskillige fattige Kommuner vilde slaa igennem Bygnings-skylden ned i Jordværdien, og saa snart et Afdrag slaar ned i Jordværdien, er det galt. Men der kommer her ogsaa et andet Forhold frem. Ved den Vurdering, der skal indføres ifølge dette Lovforslag, bliver Ejendommen vurderet til Ejendomsskyld, og bagefter bliver Jordværdien, Grundværdien fastsat fuldkommen ensartet, for saa vidt Mennesker overhovedet er i Stand dertil, idet man skal vurdere Jorden, som den vilde være, hvis den tilhørte en middelstor Bondegaard i middelgod Kultur. Derved bliver Arealerne pr. Arealenhed vurderet ens, men det foregaar overhovedet ikke under den nuværende Vurdering, hvor Reglerne angaaende Ejendoms-skylden bestemmer, at Ejendommene skal vurderes til Værdien i Handel og Vandel, og derved kommer de mindre Parceller afgjort op i en højere Pris. Det forekommer mig derfor, at der ikke kan være Tvivl om, at man ved at gennemføre den her foreliggende Reform øver en Retfærdigheds-handling med Hensyn til vor Beskatning og over den netop i Retning af at skabe lige Skat paa lige Jord, og det forekommer mig mærkværdigt, at det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen, om hvis Hensigter overfor den mindre Landbruger jeg ikke har Ret til at tro noget som helst ondt i Retning af, at han skulde ville gaa den mindre Landbruger for nær — jeg er overbevist om, at det ærede Medlem her netop ønsker at øve Retfærdighed til alle Sider —, kan tænke sig, at det er muligt under de nuværende Forhold. Det ærede Medlem indrømmede ogsaa, at der vel vilde kunne afskaffes adskillige Uretfærdigheder, men han mente tillige, at der vilde fremkomme ny Uretfærdighed. Naar det ærede Medlem siger dette, opstiller han et Skræmmebillede, men man skal ikke opstille Skræmmebilleder for at komme bort fra noget, som er retfærdigt og godt. Jeg tror, det ærede Medlem vilde fortryde det, hvis han hindrede den Skattereform, der her er Tale om, thi den er netop, som jeg har sagt, Opfyldelsen af et Retfærdigheds-krav.

Det ærede Medlem talte om, at Socialdemokraterne og det radikale Venstre, naar de havde faaet denne Reform gennemført, vilde paalægge overordentlig store Grundskatter. Det er muligt, det tør jeg

ikke benægte, men det ærede Medlem ved godt og erkendte jo ogsaa, at det er ikke Venstres Standpunkt. Venstre har sagt, at det paa ethvert Trin af Udviklingen vil modsætte sig, at man gennem Beskatningen faktisk søger at inddrage de forskellige Besidderes Ejendom, og det Standpunkt staar Venstre fast paa, men Venstre vil ikke af Frygt for, at noget saadant muligvis kunde ske, at de nævnte Partier muligvis en Gang kunde komme til at fremsætte Forslag i saa Henseende, undlade at øve den Retfærdighed, der kræves i Øjeblikket. Der er jo for øvrigt ikke Uenighed mellem Venstre og Socialdemokrater om, at Grundskatterne væsentlig skal være forbeholdt Kommunerne. I den Henseende indtager det radikale Venstre et Særstandpunkt; det mener netop, det vil være gavnligt at paalægge store Grundskatter til Staten. Jeg kan ikke se det gavnlige heri; Grundskatten er netop en Skat, der særlig passer for Kommunen. Kommunalbestyrelserne raader selv for, hvilke Grundskatter der skal paalægges, vi har netop set dem til de forskellige Tider lempe sig efter de Krav, som var fremme, og efter det, som kunde passe efter Tiden og Forholdene, og jeg nærer ingen Frygt for, at man der skulde foretage sig noget, som kunde være uretfærdigt.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen havde i Virkeligheden kun een Indvending at gøre mod Lovforslaget, nemlig den, at det brød Enheden; han fandt det skæbnesvangert at komme til en Deling af Skatten i Bygninger og Grund; hvis vi kunde have bevaret Enheden, var det ærede Medlem i Virkeligheden ikke uenig med os. Det ærede Medlem har ikke noget imod, at vi faar det, vi kalder Grundskyld — saaledes forstod jeg ham —, han sagde oven i Købet, at det var det bedste i Lovforslaget. Jeg maa dog sige, at nogen Enhed i Beskatningen har vi foreløbig ikke, vi har Ejendomsskylden, vi har Hartkornsskatten, vi har altsaa i Virkeligheden i Øjeblikket en Mangfoldighed i Beskatningen, og derfor forstaar jeg ikke det ærede Medlems Standpunkt her. Den Forskel, der her kommer frem, er i ingen Henseende unaturlig. Det er ikke som i gamle Dage, at man paalægger en vis Skat af Hensyn til et eller andet, man lagde saaledes en Skat paa Hartkorn, saa fik man Land- og Ligningsskatten, kort sagt, man paalagde Skatterne, fordi man skulde bruge Pengene til et eller andet Formaal. Det, der her skal ske, er, at man vil give Grundværdien en noget højere